

Ministre havt Anledning til at faae Die paa dette Forhold, og have de havt Anledning i de 34 Aar til at tage under Overveelse, hvorvidt nogen Forandring var ønskelig? Saasnart en saadan Overveelse derimod havde fundet Sted, og man, Alt vel overveiet, var kommen til det Resultat, at en saadan Forandring ikke burde gjøres, saa troer jeg, Sagen vilde stille sig noget anderledes, end den nu gjør. Jeg troer iøvrigt, at, hvis der ikke var blevet anført Andet af den ærede Minister, vilde der ikke være nogen som helst Anledning for Thinget til ikke at gaae ind paa dette Ændringsforslag; jeg troer, at alene det, man maatte indrømme, var, at denne Sag var overseet — det kan jo ske, at Sligt oversees, skjøndt det ikke er i sin Orden; thi det forekommer mig, at det dog altid maatte komme frem ved Revisionen, og Dpmærksomheden derefter blive henledet derpaa —; men der er en anden Dplysning, som den høitærede Minister har givet, som jeg villig indrømmer har stor Betydning, det er nemlig den, at Ændringsforslaget i den Form, det foreligger, ikke kan tages tilfølg; idet nemlig Dpsigelsen først udløber i det paafølgende Finantsaar 1859—60. Jeg maa imidlertid til Udvalgets Undskyldning anføre, at dette Ændringsforslag først er fremkommet, efterat man overhovedet havde taget under Forhandling de øvrige Ændringsforslag til denne 3die Behandling af Finantsloven; det kunde ikke foreligge tidligere, thi der var Intet mo- veret derom i Sagenvalget, og jeg har allerede anført, at denne Sag er sat i Bevægelse af dette, men paa en Tid, hvor det ikke var muligt at gjøre Andet, end hvad der nu er skeet. Der har været alt for kort Tid til, at det kunde blive muligt at faae Spørgsmaalet oplyst i alle dets Enkeltheder. Jeg skal derfor, uagtet jeg ikke kan indrømme, at der med Hensyn til Sagens Realitet er nogen Grund til at frasalbe Forslaget, for mit Vedkommende erklære — thi paa Udvalgets Vegne kan jeg naturligvis ikke erklære mig herom — at jeg nu ikke vil stemme for Ændringsforslaget, efterat jeg har hørt, at det maa blive virkingsløst for Finantsaaret 1858—59.

Tscherning: Jeg troer, at det ligger i Sagens Natur, at vi nu maae stemme dette

Ændringsforslag bort; men det forekommer mig, at dette Forhold fra Begyndelsen af burde været bragt under Forhandling gjennem en Indstilling fra den paaagældende Embedsmand til Ministeriet om at faae det forandret. Denne Embedsmand er efter Ministeriets Dpgivelse den stedlige Varetager af Akademiets Interesser; men som Varetager deraf maatte han allerede for længe siden være kommen til den Erkjendelse, at det var i Akademiets Interesse, at en Contract, der kunde opsiges med et halvt Aars Varset, og som var afsluttet for 34 Aar siden, om en Gjenstand, der dengang blev anseet for at kunne indbringe 100 Rd. om Aaret, medens den nu, som det hedder, skal kunne indbringe 1400 Rd. om Aaret, ikke længere kom til at bestaae. Dersom han ikke gjen- tagende Gange har foreslaaet Overbestyrelsen at opsigge Contracten om Jordlobden, saa forekommer det mig, at han ikke har opfyldt sin Pligt som den, der skal varetage Akademiets stedlige Interesser, og at man ikke kan stole paa ham i denne Henseende.

**Kirke- og Underviisningsminis-
ter:** Ja, jeg troer ikke, at det efter Sagens Stilling for Diebliffet er nødvendigt at gaae yderligere ind derpaa, men jeg kan dog ikke undlade at udtale, at det virkelig forekommer mig, som om den ærede Ordførers Uttringer egentlig ikke indeholdt nogen Dplysning med Hensyn til Realiteten af Sagen. Jeg troer ogsaa, at det Samme maa gjælde med Hensyn til den ærede sidste Talers Uttringer, uagtet jeg ikke skal nægte, at der fra et ideelt Standpunkt maaskee kunde gjøres de Fordringer, som den ærede Rigsdagsmand nu stillede, og som han vistnok selv vilde opfylde, men jeg tvivler paa, at man vil finde mange Exempler paa noget Saadant, enten i private eller offentlige Forhold, i Særdeleshed, naar Forholdet er sillet saaledes, som jeg tillod mig at fremhæve, at det ganske sikkert er sillet, nemlig at det, da det blev stiftet, blev betragtet som en Byrde, den Paaagældende overtog, og som han kun blev overtalt til at overtage af Hensyn til en senere Fordeel. At den Paaagæl- dende nu skulde finde, at denne Fordeel var for stor og gjøre en Angivelse deraf, for at Sorp